

man saa paa den i Pressen. Der blev sagt: „Den nye Ledelse i Andelsbanken har siden sin Tiltrædelse arbejdet energisk“ paa at faa Sagen ordnet og at faa alle de gamle Stridigheder og Rivninger bragt ud af Verden. „Det første Skridt i den Retning har været at søge en fredelig Ordning af Mælkekeksportens Forhold til Banken“. „Disse Forhandlinger har haft det gunstige Resultat, at man nu gaar ud til Mejerierne med en kraftig Opfordring om Støtte til Medvirkning af Bankens fremtidige Kapitalforhold“. „Man haaber, at Slagterierne vil give en lige saa ubetinget Tilslutning til Planerne som Fællesorganisationen. Paa Forhaand har jo bogstavelig talt alle Landets øvrige Andelsorganisationer anbefalet Planen meget kraftigt og tilkendegivet deres Villie til at medvirke til Sagens lykkelige Gennemførelse. Der er derfor neppe Tvivl om, at en betryggende fremtidig Ordning af Bankens Forhold vil blive gennemført og Andelsbanken for stedse glide ind i smult Vande oven paa hele den Uro“ o. s. v. Saaledes blev der sagt i Pressen, saaledes saa man paa det. Jeg hører, at der er nogen, der spørger, hvilken Presse det var. Det kan jeg saamænd godt oplyse, det var „Social-Demokraten“, saaledes saa den altsaa paa Planen; det findes i „Social-Demokraten“ for den 14. Maj.

Med Hensyn til Likviditetsspørgsmaalet er jeg forbavset over, at den højtærede Minister ikke under disse Forhandlinger i Januar spurgte om, hvordan det var med Bankens Likviditet, om den var god eller ikke god. Selvfølgelig var det et af de første Spørgsmaal, som jeg undersøgte, da jeg kom derind. Jeg kendte i Forvejen Bankens Tab saa nogenlunde, og det oplyste jeg Bankens Bestyrelse og Repræsentantskab om, forinden jeg traadte ind, men eet vidste vi ikke, nemlig hvordan det var med Bankens Likviditet, og det undersøgte vi derfor selvfølgelig øjeblikkelig. Vi fik da Oplysninger, som viste, at Banken overhovedet ikke kunde leve ud over Juni Termin, den kunde ikke fortsætte længere selv i heldigste Tilfælde. Derfor maatte vi have en Ordning inden det Tidspunkt, og derfor maatte vi lægge den Plan, vi oprindelig havde haft, til Side og gaa frem paa denne hurtige Maade, fordi Banken overhovedet ikke kunde leve ud over Juni Termin.

Den højtærede Minister og den, jeg havde nær sagt, lige saa højtærede Ordfører for Socialdemokratiet indtager yderst forskellige Stillinger i denne Sag. Jeg vil bede ærede Medlemmer om at lægge Mærke

til det Modsætningsforhold, der er mellem disse to Mennesker, som repræsenterer Socialdemokratiet. Den højtærede Ordfører er nu inde paa, at det var egentlig ufor- svarligt af mig at nøjes med de 20 Millioner, for det var jo alt for lidt; det er hans Standpunkt: De 20 Millioner var alt for lidt, der skulde meget, meget mere til. Jeg sagde til det ærede Medlem før: Ja, men hvordan kan De sige det, for hvad siger De da om de 8 Mill. Kr., som blev skudt ind i Forvejen, og som det var Meningen skulde være Slutstenen for et længere Tidsrum? Man vil ogsaa lægge Mærke til, at den højtærede Minister havde lige den modsatte Anskuelse af den ærede Ordfører. Den højtærede Minister indtager dette Standpunkt, at Fejlen hos mig var, at jeg overhovedet søgte at skaffe Penge. Jeg skulde overhovedet ikke have søgt nogen Rekonstruktion, jeg skulde have ladet Banken køre videre. Det er Ministerens Standpunkt, og det maa være Ministerens Standpunkt, idet Ministeren nemlig den Gang, han gik med til Ordningen, gik med til den ud fra den Forudsætning, som blev udtalt, at nu kunde Banken taale en aarelang Proces. Det var altsaa Forudsætningen den Gang, at den skulde køre videre uden Rekonstruktion, men da saa den nye Bestyrelse kom til og vi saa, hvordan Stillingen var ikke blot paa Grund af Tabene, men paa Grund af Likviditetsforholdene, besluttede vi, at der maatte gøres et Forsøg paa at redde den. Hvis vi ikke havde undersøgt det, var vi kørt i Staa paa samme Tidspunkt, som vi nu gjorde, uden at noget Menneske havde vidst, hvorfor vi kørte i Staa, og saa vilde man have bebrejdet os det og sagt, at det var dog ogsaa rædselsfuldt, at den nye Bestyrelse overhovedet ikke havde gjort noget for at afværge den Katastrophe. Ministerens og Embedsmændenes Standpunkt var, at der overhovedet ikke skulde foretages nogen Rekonstruktion, men det vilde Bestyrelsen ikke gaa ind paa, vi vilde fremlægge Forholdet for Offentligheden først, og saa maatte Offentligheden tage Standpunkt dertil. Derfor er der denne diametrale Modsætning mellem Ordføreren og Ministeren. Ordføreren siger: 20 Mill. Kr. var alt for lidt, det var ufor- svarligt. Ministeren siger: Det var ufor- svarligt overhovedet at begynde en Rekonstruktion, det skulde man ikke have gjort; man skulde have kørt videre. Og det siger den Minister, som er vigtig over, at han er Fader til en ærlig og redelig Banklov! Det ærede Medlem brugte det Udtryk: „thi Tabene var jo endnu ikke konstateret“. Ministeren